

FLÓRIÁN FANNI ALIZ

- 1989-ben Hódmezővásárhelyen született.
- Jelenleg a Bécsi Műszaki Egyetem építész szakos hallgatója.
- Munkájában főként a formatervezés, a művészi design és grafika játszik fontos szerepet.
- Már kisgyermek kora óta szenvedélye az irodalom.
- Első írói bemutatkozására 2013 májusában került sor irodalmi pódiumbeszélgetés keretében, Szegeden.
- Írásai gyakran kísérleti jellegűek, formabontóak.
- Az egyszerű, hétköznapi világot szürreális elemek szövik át, azzal szerves egészet alkotva léteznek a művek világán belül.
- Az *áradás emlékére* című írása az első műve, mely jelentős fordulatot hoz irodalmi alkotó tevékenységében.

Fotó: Christian Prandl

AZ ÁRADÁS EMLÉKÉRE

Amikor a Tisza Szegednél elérte az eddig példátlan, 10009 cm-es vízszintet

Régen nem láttam már: Fel sem tűnt a sok teendőm közepette. Pénteken volt egy kis szabadidőm, és úgy döntöttem felhívom, hogy szeretnék vele találkozni.

Nem tudtam eldönteni, hogy a vonal rossz, vagy tényleg rekedt a hangja: Azért a biztonság kedvéért megkérdeztem, hogy beteg-e? Nem, – mondta – ő is látni szeretne engem. A hídon, a Tisza jobb partjánál fog rám várni, de sietnem kell: A magas vízállás miatt hamarosan lezárják majd azt a területet, és sokáig nem lesz alkalmunk a folyót arról a szép helyről csodálni.

Pár percet késtem. Ő már ott állt a korlátnál, és nézte a vizet, amit annyira szeretett. Én őt néztem. Most is nagyon szép volt, mint mindig. Meg kellett kocogtatnom a vállát, hogy észrevegyen.

A szeme piros volt és szomorú, de azért mosolygott. Átöleltem, de eltaszított magától. Kérdeztem mi a baj, s ő csak annyit válaszolt, hogy „nagyon fáj”, majd a törött szárnyára mutatott. Tudni akartam ki bántotta, de ezúttal nem felelt: a sírásra álló szemekből eleredtek a könnyek. Olyan volt, mintha az arcáról megannyi Tisza-folyó csobogna lefelé. Vártam, hogy mint a mesében, a cseppecskék meggyógyítják a sebesülést, de nem így történt. Úgy tűnik, hogy az angyalkönnyek nem gyógyítanak angyalszárnyakat.

Nem tudom meddig álltunk így szemtől szembe, a folyó zúgását hallgatva. Egyszer csak úgy éreztem, hogy nem bírom tovább elviselni a levegőben remegő tömény fájdalmat. Hirtelen döntöttem: sarkon fordultam, és otthagytam Őt.

Már a hid közepénél jártam, amikor meg-ingott a magabiztosságom. Visszanéztem, mert tudtam, hogy amit tettem, kegyetlenség volt. Nagy meglepetésemre Ő már nem állt ott.

Akkor lenéztem a hömpölygő vízre, és megpillantottam a benne úszó fehér tollakat. Hihetetlen kétségbeesés fogott el, és visszasettem a helyre, ahol utoljára láttam. Ott is megtaláltam a földön angyalszárnyának egy darabját. Hasonlított a hattyútollra, amit egyszer adtam neki. Talán nem is angyal volt, hanem hattyú? Vagy a hattyúk is angyalok? Nem tudtam volna akkor megmondani.

Az agyam kiüresedett: Csak szorítottam az egyetlen kis darabot, amim még belőle maradt, és üveges szemekkel bámultam a hullámokat. Azonban hamarosan letessékelték a hídról, mert bekövetkezett, amit Ő előre megmondott ma a telefonban: lezárták a hidat.

Gyalog indultam haza, miközben sötét fellegek gyűltek az égre, és kisvártatva sűrű függönyben zuhogott a földre az eső.

Mintha a folyó az összes dimenziót el akarta volna foglalni, vagy a mennyország siratta volna odaveszett lakóját.

Fáradtan és csapzottan értem haza. A lakásban enyhe füstszag terjengett. Hamarosan rájöttem, hogy kiégett egy biztosíték, valószínűleg egy villámcsapás miatt. Kinyitottam az ablakot. Az égiháború már kissé elcsitult, de a párkányon így is befolyt egy kis víz a padlóra, s a füstszagot felváltotta a friss eső illata. A víz illata... a Tiszáé, a Kedvesemé, a halálé.

A dühöngő víztömeg még aznap éjjel elöntötte a várost. A szakemberek figyelmét elkerülte, hogy a gát egy ponton nagyon meggyengült. Az óvintézkedésekhez már késő volt, sok sebesült, halottak, rettenetes anyagi kár. A lakosságot nagy erővel kezdték kitelepíteni, de én maradni akartam. Csatlakoztam a hirtelen felállított mentőosztaghoz, akik a házakban szorult embereket gyűjtötték be csónakokkal. De valójában valami egészen mást kerestem a víz mélyén. Minden úszó szemétre azt hittem, hogy hófehér tollakat látok. Ezekben a napokban furcsa boldogság járt körül. Szép dolog, ha valaki azon a helyen nyugodhat, amit annyira szeretett.

Este volt már. A távolban, a vízen hattyúkat láttam. Fáradt voltam, de szerettem volna őket még egyszer szemügyre venni, mert a folyónak ezen a szakaszán ritkán találkozni velük. Kieveztem a házak sűrűjéből, de a madarakat már nem találtam sehol. Biztosan csak a szürkületben káprázott a szemem.

A víz csendes volt, már nem rohant úgy, mint pár nappal ezelőtt. Jó volt nézni a tovatűnő hullámokat, megnyugtatók az embert. Már sötét volt, amikor úgy döntöttem, hogy ideje visszavezni. Pár húzás után azonban a ladik instabillá vált, majd egy lökést éreztem, és a következő pillanatban már összecsaptak a fejem fölött a Tisza habjai. Áthatolhatatlan szemfödélként zárta el előlem a felszínt a fátörzs, ami a csónakot fölborította. Az ilyen uszadékfák gyakoriak árvíz idején, gondolhattam volna rá. De a víz már áramlott a tudómba, és én nem éreztem erőt a tagjaimban. Tudtam, hogy nem látom meg többé a felkelő napot.

Nem tudtam, hogy halott vagyok-e már, vagy még van bennem némi élet, de biztosan éreztem, hogy egy kéz megragadott, és magával húzott a mélybe. Akkor már nem féltem: boldog voltam, hogy angyalszárnyakon visznek a sötétségbe.

Két napra rá megjelent az újságokban, hogy egy férfi éjjel kivezett a nyílt vízre a tiltás ellenére, és fulladás általi halál érte. Bizonyosan részeg volt.

2006. április 26.

Flórián Fanni Aliz